

נחל זהר

פירושים וחיידושים בספר הזהר הקדוש
על סדר פרשת השבוע

על פי ההקדמות אשר בספר הקדוש ליקוטי מוהר"ן מברסלב וצוק"ל

בזהר דא יפקון ביה מן גלותא ברחמים

להבין דרך הלימוד ומטרת עלון זה נא עיין בהקדמה בגב העלון

תרגום ללשון הקודש

זהר הקדוש - שמיני לה:

(ויהי ביום השמיני וגו'. רבי יצחק פתח, (איוב לח)
 בְּרֵן יַחַד בּוֹכְבֵי בְקָר וַיִּרְעוּ כָּל בְּנֵי אֱלֹקִים. אֲשֶׁרֵיהֶם
 יִשְׂרָאֵל שֶׁתְּקַדֹּשׁ בְּרוּךְ הוּא נָתַן לָהֶם תּוֹרַת קְדוּשָׁה,
 שְׂמֻחַת הַכֹּל, שְׂמֻחַתוֹ שֶׁל תְּקַדֹּשׁ בְּרוּךְ הוּא וְחַשְׁעִישׁוּעַ
 שְׁלוֹ, שְׂפָתוֹב (משלי ח) וְאֶהְיָה שְׁעֵשׂוּעִים יוֹם יוֹם. וְכָל
 הַתּוֹרָה הִיא שֵׁם אֶחָד שֶׁל תְּקַדֹּשׁ בְּרוּךְ הוּא.

(ויקרא ט) וַיְהִי בַיּוֹם הַשְּׁמִינִי וְגו'. רבי יצחק פתח,
 (איוב לח) בְּרֵן יַחַד בּוֹכְבֵי בְקָר וַיִּרְעוּ כָּל בְּנֵי אֱלֹקִים.
 זָבָאִין אֵינְוִן יִשְׂרָאֵל, דְּקוֹדֶשָׁא בְּרִיךְ הוּא יְהִיב לֵוִן
 אֲוִרְיִיתָא קְדִישָׁא, חֲדוּתָא דְכִלְא, חֲדוּתָא דְקוֹדֶשָׁא
 בְּרִיךְ הוּא, וְאֶטְיִילוּתָא דִילְיָה, דְכֶתִיב, (משלי ח)
 וְאֶהְיָה שְׁעֵשׂוּעִים יוֹם יוֹם. וְאֲוִרְיִיתָא כִלְא, חַד שְׂמַא
 קְדִישָׁא אִיחֵי דְקוֹדֶשָׁא בְּרִיךְ הוּא.

וּבַתּוֹרָה נִבְרָא הָעוֹלָם, שְׂפָתוֹב וְאֶהְיָה אֶצְלוֹ אָמוֹן,
 אַל תִּקְרִי אָמוֹן אֶלָּא אָמוֹן. וּבַתּוֹרָה נִבְרָא אָדָם, זָהוּ
 שְׂפָתוֹב (בראשיתא) וַיֹּאמֶר אֱלֹקִים נַעֲשֶׂה אָדָם. אָמַר
 תְּקַדֹּשׁ בְּרוּךְ הוּא לַתּוֹרָה: אֲנִי רוֹצֵה לְבְרָא אָדָם.
 אָמְרָה לְפָנָיו: הָאָדָם תְּהִי עֲתִיד לְחַטָּא וּלְהִרְגִיז לְפָנָיָהּ,
 אִם לֹא תִאָּרֶיךָ רְגִזָּךְ עָלָיו, אִיךָ יַעֲמִיד בְּעוֹלָם! אָמַר
 לָהּ: אֲנִי וְאַתְּ נַעֲמִיד אוֹתוֹ בְּעוֹלָם, שְׁתַּרְי לֹא לְחַנָּם
 נִקְרָאתִי אָרְךָ אַפִּים. (שהרי כל זמן שישתדלו בתורה,

וּבַאֲוִרְיִיתָא אַתְּבְּרִי עֲלֵמָא דְכֶתִיב, (משלי ח) וְאֶהְיָה
 אֶצְלוֹ אָמוֹן אַל תִּקְרִי אָמוֹן אֶלָּא אָמוֹן. וּבַאֲוִרְיִיתָא
 אַתְּבְּרִי בַר נָשׁ, הָדָא הוּא דְכֶתִיב, (בראשית א)
 וַיֹּאמֶר אֱלֹקִים נַעֲשֶׂה אָדָם. אָמַר קוֹדֶשָׁא בְּרִיךְ הוּא
 לְאֲוִרְיִיתָא, בְּעֵינָא לְמַבְרִי אָדָם. אָמְרָה קַמְוִיהָ, הִיא
 בַר נָשׁ זְמִין לְמַחֲטִי וּלְאֲרִגְזָא קַמְדָּה, אִי לֹא תִאָּרֶיךָ
 רוֹגְזָה עָלֶיהָ, הִיךָ יְקוּם בְּעֲלֵמָא. אָמַר לָהּ, אָנָּה וְאַתְּ
 נִקְוִים לִיהָ בְּעֲלֵמָא, דְּהָא לֹא לְמַנְגָּא אַתְּקַרִּינָא אָרְךָ
 אַפִּים. (ס"א דהא כל זמנא דישתדלון באורייתא

יתקימו בעולם).

מתקיימי בעלמא)

תורה לג

(לשון רבנו זכרוננו לברכה)

מי האיש החפץ חיים, אהב ימים לראות טוב: (תהלים לד)

א הפלל הוא, שצריך לבקש שלום, שיהיה שלום בין ישראל, ויהיה שלום לכל אדם במדותיו, הינו שלא יהיה מחלק במדותיו ובמאורעותיו, שלא יהא לו חלוק בין בטיבו בין בעקו, תמיד ימצא בו השם ותפלה, הינו (שם נו): בה' אהלל דבר, באלקים אהלל דבר. ועלידי מה ימצא השם ותפלה בין בטיבו בין בעקו, עלידי התורה הנקראת שלום, כמה דאת אמר (משלי ג): וכל נתיבותיה שלום; ועלידי צדיקים שנקראו גם בן ברית שלום. ומחמת זה יכול לאהב את השלום בכל מקום, הן בטיבו וכו', ויכול להיות שלום בין ישראל, ולאהב זה את זה:

ב וצריך לדעת, שמלא כל הארץ כבודו, ולית אתר פנוי מזה, ואיהו מולא כל עלמין וסובב כל עלמין. ואפלו מי שעוסק במשא ומתן בעב"ם, לא יכול להתנצל ולומר: אי אפשר לעבד את השם ותפלה מחמת עביות וגשמיות שנופל תמיד עליו, מחמת העסק שעוסק תמיד עמם. כי כבר גלו לנו חכמינו זכרונם לברכה, שבכל דברים גשמיים, ובכל לשונות העב"ם, יכול למצא בהם אלקות, כי בלא אלקותו אין להם שום חיות וקיום כלל, כמו שכתוב (נחמיה ט): ואתה מחיה את כלם. לבד שהחיות ואלקות הנה שם בצמצום גדול ובמעוט, רק כדי היינו להחיותו ולא יותר. כי הקדושי ברוך הוא צמצם את אלקותו בצמצומים רבים ושונים, מראשית המחשבה עד נגדת המרכז של עולם הגשמי, ששם מדור הקלפות. ובכל מה שמשתלשל יותר ומתצמצם יותר למטה, אלקותו מלפש שם במלבושים רבים יותר. וזה שגלו חכמינו זכרונם לברכה, ופתחו לנו פתח,

שהמשכיל ידע ויבין שבכל הדברים גשמיים יש אלקותו וחיותו, כמו שאמרו חכמינו זכרונם לברכה (מנחות לד): טט בכתפי שתים, פת באפריקי שתים; להודיע שבכל לשונות העב"ם יש שם אלקותו המחיה אותה. וזה שמביא בירושלמי (תענית פא): אם יאמר לה אדם היכן אלקיך, תאמר לו: בכרך גדול שברומי, שנאמר: אלי קרא משעיר. נמצא שזה האדם ששאל היכן אלקיך, בודאי הוא משקע במדור הקלפות, כי הוציא את עצמו מן הפלל וכפר בעקר, שאמר: היכן אלקיך, ונדמה לו שבמקומו אין שם אלקים. כן תאמר לו: אפלו במקומך, שאתה משקע במדור הקלפות, גם כן שם תוכל למצא אלקותו, כי הוא מחיה את הכל, כמו שכתוב: ואתה מחיה את כלם; ומשם אתה יכול לדבק את עצמך בו ותפלה, ולשוב אליו בתשובה שלמה, כי לא רחוקה היא ממך, אלא שבמקומך שם רבו הלבושים. וכל מה שאדם הולך ממדרגה למדרגה, הוא מתקרב יותר אל השם ותפלה, ויכול לידע את השם ותפלה בהכנה ותרה, כי כל מה שהמדרגה יותר עליונה, נתמעטו הלבושים, ונתמעט הצמצום, ואז הוא מקרב יותר אל השם ותפלה, ויכול לאהב את עצמו עם השם ותפלה באהבה ותרה:

ג והנה יש שני מיני ימים: ימי טוב וימי רע. כמו שכתוב (קהלת ז): כיום טובה הנה ביום טוב, וכיום רעה ראה. הינו שצריך לאדם להסתפל שם היטב היטב, בודאי ימצא שם ימי טוב, הינו תורה. והימים נקראים מדות, כמו שכתוב (תהלים לו): ומדת ימי; והמדות הם התורה, כי אוריתא פלה הם מדותיו של הקדושי ברוך הוא, כי התורה מדברת מאהבה וראה ושאר המדות, ובה ברא הקדושי ברוך הוא עלמין, כמו שכתוב (משלי ח): ואחיה אצלו אמון – אל תקרי אמון, אלא אמון (ב"ר פ"א, זוהר שמיני דף לה). ואותיות התורה הם המחיון את כל דבר ודבר, אלא כל מה שהמדרגה היא למטה, שם הם אותיות התורה בצמצום יותר ממה שחיו במדרגה יותר עליונה, ואינם מאירים כל כך כמו למעלה במדרגה עליונה, כדי שלא להשפיע אור וחיותה יותר מהראוי.

נמצא, אפילו במדור הקלפות, הינו בימי רע, שהם מדות רעות ולשונות עפויים, שם יכולין למצוא אותיות התורה. אבל מחמת רבוי הלבושים ונגדל הצמצום, אינם נראים אותיות התורה, הינו ימי טוב, עלידי ימי רע והחשך השורה עליהם. אבל מי שפופה את יצרו הרע, הינו הימי רע, הינו המדות רעות, אזי הרע נתבלבל לגמרי נגד ימי הטוב שבהם, אזי אותיות בולטות ונתראים ומאירים ביותר, כי מתחלה לא היו מאירין כל כך, כי לא קבלו אור מלמעלה, כדי שלא יקבלו הימי רע יותר מכדי חיונו. ועכשו שנתבטל הרע, ונשארין אותיות התורה לבד, אזי מקבלין אור רב מלמעלה: נמצא, זה שפופה את יצרו, הינו שפופה את ימי רע, כשהוא מדבר עם העפויים או שרואה מדותיהם, אזי תכף הרע ששוכן על הטוב, הינו אותיות התורה, נתבטל ונפול, ואותיות התורה בולטין, אזי הוא יודע התורה שבאורו הדבר: וזה שכתוב בזהר הקדוש (לך לך דף צ.ז): ברכו ה' מלאכיו גברי כח עשי דברו; אליו אנון דמתגברין על יצריהו, אנון דמין למלאכין ממש. עשי דברו – דעבדין להאי דבר, לשמע בקול דברו – אנון זכין למשמע קלין מלעלא. כי התורה נקראת דבר, כמו שכתוב (תהלים קה): דבר צוה לאלף דור, וכל מה שאותיות התורה נתצמצם ונתלבשים בצמצומים ובלבושים יתרים, התורה הוא בהעלם ובאתכסויא יותר, ומו שמפשיט את האותיות התורה מהלבושים, הוא דומה כמי שבונה את התורה. למשל, אותיות התורה שהיו מפזרין ומפרדין בלשונות העפויים, ולא היה שום אדם יודע מהם, מחמת הימי רע שהחשיך עליהם והלביש אותם. וכשבא זה האדם, שהוא דומה למלאך ה' צבאות, עלידי שפופה את יצרו, הינו הימי רע, אזי הרע, הינו לשונות העפויים, נכפפין ונתבטלין כנגדו, ואז נשארין אותיות התורה בולטין; וכשנפשיטין מהלבושים הגשמיים, הינו מלשונות העפויים, הינו במדות רעות, הינו מימי רע, אזי מקבלין אלו אותיות התורה אור רב יותר ממה שהיו מקבלין מתחלה, כי מתחלה לא היו מקבלין אלא כדי חיות הראוי לאותו מקום, כדי שלא להשפיע יותר מהראוי להם, כמו שכתוב בכתבי האר"י: עד דלא ידע בין ארור המן לברוך מרדכי, הינו שימשו

שפע להקלפות כדי חיונו ולא יותר. (עין ב"פריעיחיים" בכונות פורים פרק ו', מבאר שם שצריכין להמשיך חיות להקדשה הנעלמת בתוך הקלפות, אבל צריכין להמשיך החיות בצמצום גדול, שזהו סוד פונות השכרות של פורים, עין שם). אבל כשנפשיטין האותיות מהקלפות, אזי מקבלין אור רב מלעלא. וזהו: עשי דברו לשמע בקול דברו, כשעושין ובנין להתורה שהיה מתחלה מפזרין ומפרדין בלשונות העפויים ובמדות רעות ובימי רע, אזי לשמע בקול דברו, וזכין למשמע קלין מלעלא. הינו שהדבר, הינו התורה, מקבלין אור רב מלמעלה, וזה שמיעת התורה. וזה בחינת נעשה ונשמע, שמתחלה עושין ובנין לאותיות התורה, שהיא אותיות בולטות ומצטרפות (יומא עג.), ואחר כך: נשמע – זכין למשמע קלין מלעלא. הינו שאותיות התורה מקבלין חיות ואור רב יותר ממה שקבלו מתחלה, כשהיו מלפשיטין בלשונות הגוים ובימי רע:

ד וזה ידוע, שהתורה, הינו המדות, הינו הנמים, שורה בהם אהבתו ותברך שמו, כמו שכתוב בזהר הקדוש (בלק דף קצא: בראשית דף מו.): יומם יצוה ה' חסדו; שהחסד, הינו האהבה, כמו שכתוב (ירמיה לא): אהבת עולם אהבתיה [על כן משבתיה חסד] וכו', הוא יומא דאזל עם פלחו יומיו, הינו המדות. כי המדות הם צמצומים לאלקותו, כדי שנוכל להשיג אותו עלידי מדותיו, כמו שכתוב בזהר הקדוש (פ' בא דף מב.): בגין דישתמודעין לה; כי בלא מדותיו אי אפשר להשיג אותו. ומחמת האהבה שאהב את ישראל, ורצה שידבקו בו ויאהבו אותו עמו מזה העולם הגשמי, הלביש את אלקותו במדות התורה. וזה בחינות של תר"ג מצוות, כי השם יתברך שער בדעתו שעל ידי המצוה הזאת נוכל להשיג אותו, ועל ידי זה צמצם את אלקותו דוקא באלו התר"ג מצוות. למשל ששער בדעתו מצות תפלין, שהמצוה הזאת צריכה להיות כך, הינו ארבע פרשיות וארבע בתים של עור כתובים ורצועות של עור, כי כך שער בדעתו, שעל ידי הצמצום הזה נוכל להשיג אותו ולעבדו, ולכן לא צוה שיהיה ארבע בתים של כסף וזהב,

כי בן שער ומדד על ידי אהבתו. נמצא שעל ידי אהבתו שאהב את ישראל, הלביש את עצמו במדות התורה. נמצא שבכל מדה ומדה יש שם אהבה, שהקדוש-ברוך הוא אוהב את עצמו עם ישראל. נמצא, מי שמפשיט את התורה מלבושי הקלפות, על ידי כפיית היצר, אזי הוא מקרב אל השלום, כמו שכתוב: וכל נתיבותיה שלום; והתורה יש בה שני בחינות: בחינות נגלה, ובחינות נסתר. והנסתר הזה, הוא אוריתא דעתיקא סתימאה דעתיקא לאתגליא לעתיד לבוא. ואז פשיטגלה התורה הזאת דעתיקא סתימאה, אזי יהיה השלום נפלא בעולם, כמו שכתוב (ישעיה יא): וגר זאב עם כבש ונמר עם גדי וכו', לא ירעו ולא ישחיתו בכל הר קדשי, כי מלאה הארץ דעה את ה'; כי אזי יתגלה האהבה שבדעתו:

ה כי יש שני מיני אהבות: אחת, שהיא אהבה שבמימם, כמו שמוכא לעיל: יומם יצנה ה' חסדו, וימא דאזל עם בלחו יומיו; שבכל יום, הינו שבכל מדה ומדה, יש שם אהבתו של השם יתברך עם ישראל, וזה שבפעל. ויש אהבה שהוא פכה, הינו האהבה שהיה בין ישראל לאביהם שבשמים קדם הבריאה, שהיו ישראל עדין בדעתו ובמחו. למשל, יש אהבה שהאב אוהב את בנו, שכל אדם יכול להשיג זאת האהבה. והתקשרות והאהבה שיש בין הנו ובין האב כשעדין הנו במח האב קדם החולדה – זה ההתקשרות והאהבה אין אנו יכולין להשיג עכשו, כי אין משיגין עכשו כי אם בזמן ובמדות, ואהבה שבדעתו ובמחו היא למעלה מהזמן והמדות, ואינו מלביש בשום לבוש. ולעתיד לבוא שיתגלה אוריתא דעתיקא סתימאה, ואז יתקיים מאמר חכמינו זכרונם לברכה (תענית לא): עתידים צדיקים להראות באצבע, כמו שכתוב: זה ה' קוינו לו; כי אז יפשמ הקדוש-ברוך הוא את לבושו, ויפלא הארץ דעה את ה' כמים לים מכסים, ויתגלה האהבה שהיא בדעת, שהיא פנימיות התורה, הינו אלקותו השוכן בתוך התורה והמדות. כי עכשו הלבוש הזה הוא מכסה על אלקותו, הינו על פנימיות התורה. וכשיתגלה הפנימיות, הינו

אלקותו, אזי יתרבה השלום, כמו שכתוב: לא ירעו ולא ישחיתו בכל הר קדשי, כי מלאה הארץ דעה – שיתגלה האהבה שבדעת: וזהו (זכריה יד): והיה יום אחד יודע לה' – שיתגלה האהבה, הנקרא יום, כמו שכתוב: יומם יצנה ה' חסדו; הינו התורה הפנימיות שהיתה צפונה, כמו שכתוב (בראשית א): וירא אלקים את האור כי טוב; ואמרו רבותינו זכרונם לברכה (חגיגה יב): כי טוב לגנו, כי אור התורה הזאת אין העולם כדאי להשתמש בה. והתורה נקרא טוב, שנאמר (משלי ד): כי לקח טוב נתתי לכם (ע"ז יט): ונקרא אור, כמו שכתוב (משלי ו): ותורה אור. ויש גם בן צדיקים שהם צפונים ומסתרים, שאין העולם כדאי להשתמש בהם. וצדיק נקרא טוב, כמו שכתוב (ישעיה ג): אמרו צדיק כי טוב (חגיגה שם). ונקרא אור, כמו שכתוב (תהלים צו): אור זרוע לצדיק. וכשיתגלו הצדיקים הצפונים, והתורה הצפונה, אזי יתגלה שלום רב בעולם, שיתחברו כל הפכים יחד, כמו שכתוב: וגר זאב עם כבש; כי אז יתגלה האהבה שבדעת, הנקרא: יום אחד יודע לה'; הינו האהבה שבדעת, אשר הוא לא יום ולא לילה, הינו שהאהבה הזאת היא למעלה מהזמן ולמעלה מהמדות:

ו ואפלו במדות עצמן, כל אחד לפי בחינתו הוא בחינת דעת לבחינה שתהיה, כמו שאמרו חכמינו זכרונם לברכה: מה שעשתה חכמה עמרה לראשה, עשתה ענוה עקב לסוּתא (מדרש רבה שה"ש, הובא בתוספות יבמות קג: ד"ה המסוליים). נמצא שהמדרגה הפחותה של עולם היצירה הוא בחינת דעת לעולם העשייה שתהיה. נמצא שיש אדם שאהבתו שיש לו עם השם יתברך במדותיו ובזמן, הוא בחינות אהבה שבדעת שלמעלה מהזמן, להאדם שהוא במדרגה פחותה ממנו:

וזה שאמרו רבותינו זכרונם לברכה (מועד קטן יז): כי שפתי כהן ישמרו דעת ותורה יבקשו מפיהו – אם הרב דומה למלאך ה' צבאות; הינו שפופה את יצרו, אזי הוא דומה למלאך ה' צבאות, כמו שכתוב בזהר: ברכו ה' מלאכיו גבורי כח – אליו אנו דמתגברין על יצריהון

וכו'. **בי על־ידי־זה שְׂבוּפָה אֶת יִצְרוֹ, אֲזַי אוֹתִיּוֹת הַתּוֹרָה בּוֹלְטִין וּמִצְטַרְפִּין.** אֲזַי הוּא בְּחִינּוֹת נַעֲשֶׂה וְנִשְׁמַע, בִּי עוֹשֶׂה וּבּוֹנֵה אוֹתִיּוֹת הַתּוֹרָה, וְזוֹכֵה לְמִשְׁמַע קוֹל הַתּוֹרָה מִלְּעֵלָּא. בְּיִדְאֵי מִזְּה הֶרֶב, תּוֹרָה יִבְקָשׁוּ מִפִּיהוּ, בִּי בְּיִדְאֵי יוֹדַע הוּא אֶת הַתּוֹרָה, אֲפִלּוּ מִדְּבָרִים גְּשָׁמִיִּים הוּא מִלְקַט אוֹתִיּוֹת הַתּוֹרָה. וְזֶה בִּי שִׁפְתֵי כַחַן וְשִׁמְרוּ דַעַת. כַּחַן הוּא בְּחִינּוֹת חֶסֶד. וְשִׁמְרוּ דַעַת – הִינּוּ שׁוֹתֵגְלָה עַל־יְדֵי הֶרֶב הַזֶּה הֶאֱחָבָה שְׂבֻדַּעַת, שֶׁהוּא לְפִי מִדְּרָגְתָּךְ אֶהְבָּה שֶׁהוּא לְמַעְלָה מִחֻמּוֹן, שֶׁהוּא: יוֹם אֶחָד יוֹדַע לָהּ' וְכוּ':

ו יִכּוּל כָּל אָדָם לְטַעַם טַעַם אִוֵר הֶאֱחָבָה שְׂבֻדַּעַת, כָּל אֶחָד לְפִי בְּחִינּוֹתוֹ, אֲפִלּוּ עֲבָשׁוּ בְּתוֹךְ הַיָּמִים, הִינּוּ בְּשִׁימְשֵׁר אֶת לְבוֹ לְדַעַתוֹ. בִּי כָּל אֶחָד מִיִּשְׂרָאֵל יוֹדַע שִׁישׁ אֱלֻקִּים בְּכָלֵל, אֲבָל הֶרְשָׁעִים הֵם בְּרִשׁוֹת לְפָן (בְּרֵאשִׁית רַבָּה נַח פ' לַד), וְהַמְדוּת וְהַיָּמִים הֵם נִכְלָלִין בְּלֵב, כְּמוֹ שֶׁאָמְרוּ חֲכָמֵינוּ וְכָרוֹנָם לְכַרְכָּה (וְזוֹהַר תְּרוּמָה דף קסב: וְעִיִּין סְנֵהדְרִין קו:): רַחֲמֵנָא לְבָא בְּעֵי, וּבְלִבְד שִׁיכּוֹן אֶת לְבוֹ לְשָׁמַיִם (בְּרֵכּוֹת ה:), בִּי עֶקְרָן שֶׁל הַמְדוּת הוּא הַלֵּב. נִמְצָא בְּשִׁמְשֵׁר אֶת לְבוֹ לְדַעַתוֹ, שִׁיּוֹדַע שִׁישׁ אֱלֹהִים יוֹדַע בְּכָלֵל, שְׁמֵלָא כָּל הָאֶרֶץ כְּבוֹדוֹ, וְיוֹדַע בִּידִיעוֹת הַתּוֹרָה, וּבְשֻׂבוּפָה אֶת לְבוֹ לְדַעַתוֹ הַזֶּה, הִינּוּ שְׂלֵבּוּ בְּרִשׁוֹתוֹ, אֲזַי נִכְלָלִין גַּם בֵּין הַמְדוּת שְׂבֻלְבוֹ לְדַעַתוֹ, וְאֲזַי מִקְבָּלִין הַמְדוּת אִוֵר הֶאֱחָבָה שְׂבֻדַּעַת, וְרוּאָה וּמִשִּׁיג אִוֵר הַגְּנוּז לְפִי בְּחִינּוֹתוֹ, הִינּוּ שֶׁהַצְּדִיקִים וְהַתּוֹרָה שֶׁהִיָּה גְּנוּז וְצָפוּן עַד עֵתָה מִמְּנוֹ, כְּשֻׂבוּפָה אֶת לְבוֹ לְהַדַּעַת, אֲזַי מִקְבָּל הַלֵּב שֶׁהוּא שֶׁרֵשׁ לְכָל הַמְדוּת, וּמִקְבָּל אִוֵר הֶאֱחָבָה שְׂבֻדַּעַת, הוּא הֶאֱחָבָה שֶׁהִיָּה בִּכְחַ בֵּין הַקְּדוֹשׁ־שִׁבְרוּדֵי־הוּא לְיִשְׂרָאֵל קִדְּם הַבְּרִיאָה: וְזֶה: מִי הָאִישׁ הַחֶפֶץ חַיִּים – הַפֶּן הוּא בְּחִינּוֹת לֵב, שֶׁהַחֶפֶץ הוּא בְּלֵב. חַיִּים הוּא בְּחִינּוֹת דַּעַת, כְּמוֹ שִׁפְתוֹב (מִשְׁלֵי טז): מְקוֹר חַיִּים שֶׁכָּל בְּעֵלְיוֹ. הִינּוּ כְּשִׁמְשֵׁר אֶת הַלֵּב לְהַדַּעַת, שְׂלֵבּוּ בְּרִשׁוֹתוֹ, שְׂבוּפָה אֶת יִצְרוֹ, אֲזַי לְפִי בְּחִינּוֹתוֹ, אֶהֱבֵ יָמִים – הוּא מִמְשִׁיךְ אֶת הֶאֱחָבָה מִדַּעַת, לְתוֹךְ הַיָּמִים וְלְתוֹךְ הַמְדוּת. לְרֵאוֹת טוֹב – וְרוּאָה וּמִשִּׁיג אֶת הָאוֹר בִּי טוֹב וְגְנוּז, שִׁמְשִׁיג הָאוֹר, הִינּוּ הַתּוֹרָה הַגְּנוּזָה, וְהַצְּדִיקִים הַגְּנוּזִים: וְשִׁמְעַתִּי בְּשִׁמּוֹ, שֶׁאָמַר שֶׁבְּהַתּוֹרָה הוּאֹת כְּלוּלִים הַפְּנוּת שֶׁל לוּלָב, וְלֹא

זְכִיתִי לְשִׁמַּע בְּאוֹר הָעֵינַי, אֲךָ עֵינַתִּי וּמִצָּאתִי קֶצֶת. בִּי עֶקְרַת הַפְּנוּת שֶׁל לוּלָב הוּא, לְהַמְשִׁיךְ כָּל הַחֲסָדִים עַד הַחֹה, לְהַאִיר אֶל הַמְּלָכוֹת. וְצָרִיכִין לְנַעֲנַע הַנַּעֲנוּעִים, כְּדֵי לְהַמְשִׁיךְ אִוֵר מִשְׁרֵשׁ הַחֲסָדִים שְׂבֻדַּעַת, אֶל הַחֲסָדִים הַמִּתְפַּשְׁטִים בְּגוֹף, לְהוֹסִיף עֲלֵיהֶם אִוֵר גְּדוּל מִשְׁרֵשׁ שְׂבֻדַּעַת וְכוּ'. עֵינ שֵׁם בְּ"פִרְיֵעֵץ חַיִּים" בְּשֶׁעַר הַלּוּלָב. וְגַם מְבָאָר שֵׁם, שֶׁהַפְּנוּת בְּעֵינַי הַפְּתוּב: יוֹמָם יִצְוֶה ה' חֲסָדוֹ, וְלֹא אָמַר יוֹם אֵלָּא יוֹמָם, שֶׁהוּא הוֹלֵךְ עִם כָּלֵם, עֵינ שֵׁם. וְכָל זֶה מְבָאָר בְּהַתּוֹרָה הַנִּ"ל, עַל־פִּי דְרָכּוֹ הַנּוֹרָא שֶׁל רַבְּנּוּ ד'ל, בִּי מְבָאָר שֵׁם, שֶׁעַל־יְדֵי כְּפִית הַיִּצְרָה, זוֹכֵה לְגִלוֹת הֶאֱחָבָה, שֶׁהוּא חֲסָד, שֶׁהוּא יוֹמָא דְאָזֵל עִם בְּלָהוּ יוֹמִין. דְּהִינּוּ שֶׁהֶאֱחָבָה, שֶׁהוּא חֲסָד, מְלַבֵּשׁ בְּכָל הַמְדוּת וְכוּ'. וּמְבָאָר שֵׁם שִׁישׁ אֶהְבָּה שְׂבֻדַּעַת, שֶׁהוּא לְמַעְלָה מִחֻמּוֹן וְהַמְדוּת, וְעַל־יְדֵי שִׁמְשֵׁר לְבוֹ לְדַעַתוֹ, שְׂלֵבּוּ בְּרִשׁוֹתוֹ וְכוּ', אֲזַי מִקְבָּלִין הַמְדוּת אִוֵר הֶאֱחָבָה שְׂבֻדַּעַת וְכוּ' פִּנ"ל. וְכָל זֶה הוּא סוּד פְּנוּת לוּלָב הַנִּ"ל, שֶׁהוּא לְהַמְשִׁיךְ הָאֶרֶה מִשְׁרֵשׁ הַחֲסָדִים שְׂבֻדַּעַת, שֶׁהוּא בְּחִינּוֹת אֶהְבָּה שְׂבֻדַּעַת, לְתוֹךְ הַחֲסָדִים שְׂבֻדַּעַת, שֶׁהֵם בְּחִינּוֹת כְּלָיוֹת הַמְדוּת, שֶׁבְּכָלֵם מְלַבְּשִׁים חֲסָדִים, שֶׁהֵם בְּחִינּוֹת אֶהְבָּה כְּנ"ל. וְכָל זֶה לְהַאִיר אֶל הַמְּלָכוֹת, שֶׁהוּא הָאֶתְרוּג, הִינּוּ כְּדֵי לְגִלוֹת מְלָכוֹתוֹ לְכָל בְּאֵי עוֹלָם, הִינּוּ לְמִצָּא אֱלֻקוֹתוֹ בְּכָל לְשׁוֹנוֹת הָעִבּוּ"ם, וּבְכָל הַדְּבָרִים גְּשָׁמִיִּים, וּבְכָל מְדוּרֵי הַקְּלָפוֹת כְּנ"ל, שֶׁכָּל זֶה הוּא בְּחִינּוֹת: וּמְלָכוֹתוֹ בְּכָל מְשָׁלָה. וְכָל זֶה נַעֲשֶׂה עַל־יְדֵי הַצְּדִיק שְׂבוּפָה יִצְרוֹ, שֶׁהוּא בְּחִינּוֹת הַלּוּלָב, שֶׁהוּא בְּחִינּוֹת צְדִיק בְּיָדוֹ, בְּחִינּוֹת: צְדִיק כְּתָמַר יִפְרָח. בִּי בְּסָפוֹת אָנוּ עוֹקְסִין לְגִלוֹת מְלָכוֹתוֹ לְכָל בְּאֵי עוֹלָם, וְאֲפִלּוּ לְכָל הַשְּׂבָעִים לְשׁוֹנוֹת הָעִבּוּ"ם שֶׁזֶהוּ סוּד הַשְּׂבָעִים פָּרִים שִׁמְקָרִיבִין בְּשִׁבְלֵם בְּסָפוֹת. וְזֶהוּ שֶׁאָנוּ אוֹמְרִים אַחַר נְטִילַת לוּלָב וְהַקְּפוּתָיו: לְמַעַן דַּעַת כָּל עַמֵּי הָאֶרֶץ בִּי ה' הוּא הָאֱלֻקִּים אִין עוֹד. וְכָל זֶה מְבָאָר בְּהַתּוֹרָה הַזֹּאת כְּמְבָאָר לְעֵיל בְּאֶרִיכוֹת. וְעַדִּין צָרִיכִין עֵינּוּ רַבָּא, לְבָאָר כָּל הַפְּנוּת שֶׁל לוּלָב עַל־פִּי הַתּוֹרָה הַנִּ"ל בְּאֶר הַיִּטְב. וְה' יֵאִיר עֵינֵינוּ בְּתוֹרָתוֹ, שְׂנֻפָּה לְהַבִּין דְּבָרָיו וּרְמִיזוֹתָיו הַנּוֹרָאִים וְהַנְּפִלְאִים:

אורם מאור השמש והדעת, וכוכבי בוקר דייקא בחינת חסד ואהבה שבדעת שמישיגים בתוך המידות, בחינת בוקר דאברהם איש החסד, זיריעו בשמחה וניגון וקול שופר בתרועה, כל בני אלוקים, בניו של מקום אשר אהב אותם כמוחו טרם נבראו, בני אלוקים המשיגים סוד אלוקים שהוא סוד הצמצום והלבוש, ויודעים שגם בלשנות העכו"ם מדור הקליפות מלובשת תורה נסתרת, וכופים בני האלוקים יצרם ומגלים התורה ואור האהבה. אמר רבי יצחק לפרש הפסוק, אשריהם ברון שלהם ישראל יחד, שהקב"ה נתן להם התורה הקדושה בכל דרגות לבוש שלה בפרד"ם, שמחת הכל המגלים דעת אהבה בלי גבול של אבינו לכל ישראל באשר הם, אלא שלאחד מתגלה יותר, בפחות לבוש וצמצום. ולאחד עדיין בפחות התגלות, אך היא ישנה במקומו, רק שצריך להסיר לבושי הסתרת האהבה על ידי שיכפה יצרם. שמחתם על שמחתו של הקב"ה על בניו האהובים שזאת השמחה והאהבה מלובשת בכל מצווה ומצווה ומידה ואת ותיבה ופסוק וכו' בתורה, ושעשוע שלו, במשחק הפועל השמחה, משחק המחבואים וההסתר והלבוש והמתחפש והמחפש ושמחת המוצא והנמצא, שמחת משחק האותיות המצטרפות ובלוטות ומחדשות הדעת הנסתרת שבתורה, על ידי אהבה והשתוקקות של ישראל אל אביהם מתוך אהבה שבדעת שמאירה להם על ידי הצדיקים בתוך המידות החידושים שלהם, עד שעל ידי זאת אהבה דייקא זוכים כל ישראל לביחנת שוועה וגעגועים בחינת שעשוע ולכוף יצרם ולהגביר גילוי אור אהבה שבדעת יותר ויותר בכל עת. שכתוב ואחיה שעשועים יום יום. אחיה בלשון עתיד שעתידי לגלות להם לישראל הווייתו, ועל שם שעתידי לברוא אותם על ידי התורה כדי שייקמו התורה, בראשית בשביל ישראל הנקראים ראשית וכשביל התורה הנקראת ראשית, אשר עלו כמוחו של הקב"ה כביכול, בראשית המחשבה, אשר אז כבר גילה שמחתו ואהבתו

(ויקרא ט) וַיְהִי בַיּוֹם הַשְּׁמִינִי וְגו'. רַבִּי יִצְחָק פָּתָה, (איוב לח) פָּרֹן יַחַד כֹּכְבֵי בֹקֵר וַיִּרְעוּ כָּל בְּנֵי אֱלֹקִים. וְפֹאֵין אֵינֹן יִשְׂרָאֵל, דְּקוֹדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא יְהִיב לֹן אֲוִרֵייתָא קְדִישָׁא, חֲדוּתָא דְכִלָּא, חֲדוּתָא דְקוֹדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, וְאֲטִיילוּתָא דִּילֵיהּ, דְּבִתִּיב, (משלי ח) וְאֶחְיָה שְׁעֵשׂוּעִים יוֹם יוֹם. וְאֲוִרֵייתָא כִּלָּא, חֲד שְׁמָא קְדִישָׁא אֵיחִי דְּקוֹדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא. – וַיְהִי בַיּוֹם הַשְּׁמִינִי קָרָא מִשָּׁה לְאַחֲרָן וּלְבָנָיו וּלְזִקְנֵי יִשְׂרָאֵל. יוֹם הַשְּׁמִינִי הוּא רֹאשׁ חוֹדֶשׁ נִיסָן שֶׁהוּא אַחַר שִׁבְעַת יָמֵי הַמִּלּוּאִים, שֶׁהֵם כִּנְגַד שִׁבְעַת מִיּוֹת שִׁבְחָם מֵאִירָה אַהֲבָה שִׁבְיָמִים שֶׁהוּא חֲסֵד דְּאֹזֶל עִם כֻּלְּהוּ יוֹמִין, וַיּוֹם הַשְּׁמִינִי הוּא בְּחִינַת לְמַעֲלָה מֵהַזְּמַן וְהַמִּיּוֹת וְהוּא בְּחִינַת אַהֲבָה שִׁבְדַּעַת, הַאֲהֲבָה שֶׁהַקְּב"ה אַהֲבָה אֶת יִשְׂרָאֵל קוֹדֶם הַבְּרִיאָה, בְּחִינַת אַהֲבַת הָאֵב לְבָנָיו שֶׁעֵדִין נִמְצָא בְּמוֹחוֹ שֶׁהוּא אַהֲבָה לְלֹא גְבוּל וְתִנְאִי וְלֹא לְבוּשׁ, וְזֹאת הַאֲהֲבָה הִיא פְּנִימִיּוֹת הַתּוֹרָה דְּעִתִּיקָא סְתִימָא דְּעִתִּידָא לְאַתְגְּלִיא, וְזֶה אֹר אַהֲבָה הַגִּנּוּ הָאִיר בַּיּוֹם הַשְּׁמִינִי כְּאִמּוֹר עַל יְדֵי עֲבוּדַת מִשָּׁה שֶׁהִיא אִז בְּבְחִינַת כְּהֵן, בְּחִינַת כִּי שִׁפְתֵי כְּהֵן יִשְׁמְרוּ דַּעַת, וּבְחִינַת אַחֲרָן וּבְנָיו וּזְקֵנֵי יִשְׂרָאֵל הֵמָּה הַצְּדִיקִים הַכּוֹפִים יִצְרָם שֶׁעַל יְדֵי זֶה מִמְשַׁכִּים אֹר אַהֲבָה שִׁבְדַּעַת אֲפִילוֹ לְתוֹךְ הַמִּיּוֹת, לְתוֹךְ עֲבוּדַת הַקְּרַבְנוֹת בְּמִשְׁכַּן בּו שׁוֹכֵן אֹר אַהֲבָה בְּתוֹךְ מִיּוֹת הַמִּשְׁכַּן וְהַבְּגָדִים וְהַשְּׁמֹן וְהַקְּרַבְנוֹת לְכֵן רַבִּי יִצְחָק פָּתָח הַמִּסָּךְ וְהַלְבוּשׁ עַל אֹר אֹתִיּוֹת הַפִּסּוּק הַנ"ל לְגַלוֹת בְּצִירוֹף וּבְלִיטַת הָאֹתִיּוֹת אֶת פְּנִימִיּוֹת הַתּוֹרָה שֶׁבִּזָּה הַפִּסּוּק עַל יְדֵי פִּסּוּק אַחֵר, בְּרוֹן יַחַד כֹּכְבֵי בֹקֵר וַיִּרְעוּ כָּל בְּנֵי אֱלֹקִים. רוֹן וְשִׁמְחַת הַשְּׁעֵשׂוּעַ שֶׁל הַתּוֹרָה הַמְּגַלָּה אֹרָה לְמִי שֶׁכּוֹפֵה יִצְרָו עַד שֶׁנַּעֲשֶׂה עַל יְדֵי זֶה שְׁלוֹם בֵּין יִשְׂרָאֵל וְשְׁלוֹם לְכָל אָדָם בְּעִצְמוֹ וּבְכָל מְאָרְעוֹתָיו, עַל יְדֵי דַּעַת פְּנִימִיּוֹת הַתּוֹרָה, וְזֶהוּ בְּרוֹן יַחַד בְּחִינַת הָאֲחֻדוֹת וְהַשְּׁלוֹם שֶׁל כֹּכְבֵי בֹקֵר, אֵלּוֹ יִשְׂרָאֵל הַמְּשׁוּלִים לְכֹכְבֵי הַשָּׁמַיִם לְרֹב, הַמְּקַבְּלִים

על שם העתיד שיהיה לו שעשוע מהם במשחק החיפוש יום בתוך לחפש בתוך התורה והמידות והימים את אור אהבה שבדעת המלוכש ונסתר שם, אשר ימצאו ויגלו על ידי כפיית היצר מתוך אהבת הבן לאביו גם כן.

וּבְאֹרֵייתָא אֶתְבְּרִי עֲלֵמָא דְבְּתִיב, (משלי ה) וְאֶהְיָה אֲצִלּוֹ אֲמוֹן אֶל תִּקְרִי אֲמוֹן אֲלֵא אֲמוֹן. וּבְאֹרֵייתָא אֶתְבְּרִי בַר נֶשׁ, הָדָא הוּא דְבְּתִיב, (בראשית א) וַיֹּאמֶר אֱלֹקִים נַעֲשֶׂה אָדָם. אָמַר קוֹדֶשָׁא בְּרִיךְ הוּא לְאֹרֵייתָא, בְּעֵינָא לְמַבְרִי אָדָם. אָמַרָה קַמִּיה, הָאִי בַר נֶשׁ זְמוּן לְמַחֲטִי וְלֹאֲרַגְזָא קַמָּה, אִי לֹא תִאֲרִיךְ רִוּגְנָה עֲלֵיהּ, הִיךְ יָקִים בְּעֲלֵמָא. אָמַר לָהּ, אָנָּה וְאֶת נֹקִים לִיה בְּעֲלֵמָא, דְּהָא לֹא לְמַגְנָא אֶתְקַרִּינָא אֲרִיךְ אֲפִים. (ס"א דהא כל זמנא דישתדלון באורייתא מתקיימי בעלמא) – ובתורה נברא העולם העלם והמידות והלבוש המסתיר האור והיא עצמה אהבת הקב"ה לבניו, שכתוב ואהיה אצלו אמון אל תקרי אמון אלא אמון. ואהיה שוב בלשון עתיד, שכבר טרם הבריאה של ישראל, טרם הזמן ומעל הזמן כבר אהב אותם בזמן שתהיה להם הויה על ידי התורה שתברא העולם ותקיים העולם, אצלו שהייתה זאת חכמת התורה ומחשבתו יתברך בראשית האצילות ואור עליון ללא לבוש, אור האהבה שבדעת המצטמצם עד לעולם העשייה מקום מדור הקליפות, והנה רבי יצחק הצדיק, הכופה יצרו, שעל ידי זה מצטרפות האותיות זכה לחדש צירוף חדש בזה הפסוק ואמר על תקרי המילה אמון שהוא בפשט לשון גידול ובחינת מידת אהבה הנקראת גדול כידוע דהיינו גידול אור האהבה על ידי הסרת הלבושים על ידי כפיית היצר, אלא צרף סדר האותיות באופן אחר הנובע מאופן הפשט כנ"ל ותקרא אמון, כי הקב"ה הוא אומן העושה כלי אומנותו, היא התורה, שהוא בחכמתו וכוח אומנותו ברא בצירופי ולבוש האותיות של אהבתו שבתורה את כל הבריאה כדי שאנו בחרי הבריאה בבחירתנו נפכה יצרנו ונגלה זאת האהבה שבדעת אשר תהיה. ובתורה גם נברא אדם,

ובעיקר ישראל הנקראים אדם אשר בהם אור האהבה מלוכש, שכתוב ויאמר אלוקים נעשה אדם. אמר הקב"ה לתורה אני רוצה לברא אדם שיכיר אותי וידע אותי וידע אהבתי לו, ואת תהי הכלי בצירופי אותיות שלך לברא אדם בקומה שלמה לרמוז בו בלבוש שבו זאת התורה אדם, הנהגת עולמי מעולם האצילות עד לעולם העשייה בחינת נעשה אדם. אמרה לפניו, האדם הזה, מפני הלבושים והסתרה שהוא בחינת דינים ושורש היצר, לכן עתיד להטא ולהרגיז לפניך מפני שלא כפה יצרו כפי הנצרך למען התכלית שיכיר אותך, אלא במקום להסיר הלבושים הגביר הקליפות והלבושים וההסתרה והוא הפך רצונך והוא לך כעם ורוגז, ואם לא תאריך רגזך עליו מפני אהבתך שהיתה קודם הבריאה, איך יעמוד בעולם, ואיך יקבל חיות בתוך העולם והעלם והלבוש, הרי יקבל רק כדי חיותו בצמצום בשביל הבחירה, אך לא יאירו האותיות באור מלמעלה שזה באמת עיקר החיים האמתיים, ולא יהיה נחשב כאדם העומד בעולם אלא כבהמה על ארבע. אמר לה אני האוהב את בני ואת שבך מלוכש בכל אות ואת זאת אהבה, אנו נעמיד אותנו בעולם שמעט החיות בצמצום כדי חיונו ובזכות הצדיקים יהיה מלוכש אריכות אפי בכל מקום שיהיה לרמוז לו שיפכה יצרו באהבה אלי, שהרי לא להנם נקראתי ארך אפים, שאני נותן זמן לגלות בתוך הזמן והדין והרוגז את בחינת למעלה מהזמן שהיא אריכות אפי מפני האהבה שלי. שהרי כל זמן שישתדלו בתורה לעסוק בה ולחפש פנימיות שבה ואותיות שלה אפילו ברומי אזי תמיד יוכלו לגלות אהבה שבדעת ולשוב בתשובה שלמה לקיים התורה בשלמות, ועיקר בכוח משיח צדקנו (כמובא ברמב"ם הלכות מלכות) אשר יכופ כל ישראל לקיים התורה על ידי לבושי אור אהבה שבדעת שיגלה בחידושו במהרה בימינו אמן.

עלון זה מטרתו לעודד את הציבור לגלות ולהחדש בהבנת מאמרי זוהר, על פי תורותיו של רבנו הקדוש, אשר המה הקדמות עמוקות לכל חלקי התורה ובפרט ללימוד זוהר, כפי המובא בדבריו: "אמר התורה שלי היא כולה הקדמות" (שיחות הר"ן קצ"ט). והוא בעיקר לפי הכלל החמישי לדרך לימוד ליקוטי מוהר"ן המובא בספר ביאור הליקוטים להרב רבי אברהם בן רבי נחמן זצוק"ל. וזה לשונו "...הוא כל מקרא או מאמר חז"ל, שמזכיר קצת מאתה לאיזה ענין, פורב בוונתו על כל הענין ונכנס ונתבאר כל המקרא והמאמר חז"ל בזה הענין". עכ"ל. כלומר שכללי התורה וההקדמות שמביא רבינו הקדוש בתורתו המה מפרשים את כל המאמר שמביא בדבריו רק את חלקו בספריו. והבא לעיין בתורתו ובוהר, יראה בעיניו ממש איך כל כללי תורתו נמצאים בכל מאמר זוהר והוא פלאי. ויש להבין קצת הענין בפרטות כי ידוע אשר נשמת רבנו הקדוש נשמת רשב"י אחת המה, כמוכא רמוז לכך בספר כוכבי אור, כי גימטריה נחמן בן שמחה וכן גימטריה שמעון בן יוחאי חושבן דין כחושבן דיון. לכן נרמזו אור חכמתם הגדול בשם העלון נחל זהר, שהרי נחל הוא על שם הנחל נובע מקור חכמה המאיר ומגלה זהר רשב"י הנסתר, שהוא אור זוהר הקדוש. נא ונא ראו בעצמכם להחדש בדרך לימוד זה להוציא עצות למעשה ולהתחזקות בעבודת ה' ויתקיים בנו מאמר זוהר: **כהאי חיבורא דילך דאיהו ספר זוהר, יפקין ביה מן גלותא ברחמי. במהרה בימינו אמן.**

עצות על פי הלימוד

- א. עלידי התורה ועלידי הצדיקים זוכין לשלום, שיהיה שלום בין ישראל ושיהיה שלום לכל אדם במדותיו, הינו שלא יהיה מחלק במדותיו ובמאורעותיו, שלא יהא לו חלוק, בין קטניו בין גדוליו בין עשירי תמיד ומצא בו השם יתברך:
- ב. צריך שתדע, אפלו אם אתה משקע במדור הקלפות ואתה במדרגת התחנה מאד, עד שנדמה לך שאי אפשר עוד להתקרב אליו יתברך מחמת שנתרחקת מאד ממנו, אה על פי כן תדע שאפלו במקומך גם כן שם תוכל למצא אלקותו, ומשם אתה יכול לרפא את עצמך בו יתברך ולשוב אליו בתשובה שלמה, כי לא רחוקה היא ממך אלא שבמקומך שם רבו הלבושים:
- ג. בכל דברים נשמיים ובכל לשונות הגויים וכול למצא בהם אלקות, כי בלא אלקותו אין להם שום חיות וקיום כלל, רק כל מה שהמדרגה יותר תחתונה, אזי אלהותו שם בצמצום גדול ומקלש במקושיים רבים יותר:

תפילה על פי הלימוד

המדות רעות, ויהיה לפי ברשותי תמיד, ואקשר כל המדות והימים שבלב אל הדעת הקדוש, וכמו שבהדעת הקדוש המשרש בנו, אנו יודעים שמלא כל הארץ כבודך, עד אשר כפי מעט התנוצצות הדעת שמתנוצצו בנו, מוגדלתך ורוממותך ויחודך ואהדותך ומשלתך, היו מתבטלים לגמרי כל התאות וכך המדות רעות פלם, ולא היה אפשר לנו להרים את ידינו ואת רגלינו בעדיך. בן תעורנו שנופה לקשר את הלב ומדותיו אל הדעת הקדוש תוה, ויהיה לפי ברשותי עד שאזכה ברחמיך לשבר ולמלך ולכפול ממני כל התאות וכל המדות רעות, ויהיה נכלל הלב ומדותיו הפזורים בהדעת הקדוש, ויקבל לפי ומדותי מאור האהבה שפדעת, עד שאזכה גם בזמן ובמים ובמדות, להשיג ולהבין ולטעם טעם אור הנגזר שהוא אור האהבה שפדעת, ואזכה להבין ולהשיג סתרי תורה אמתיים. ותזבני ותעורני לעלות בכל פעם, להתקרב אליך ואל תורתך הקדושה ואל השלום, בהתקרבות גדול יותר ויותר, ואזכה תמיד להשיג סתרי תורה הגבוהים יותר:

והלבשת אהבתך בהתורה ומצות הקדושים אשר נתת לנו באהבה עלידי משה נביאך נאמן ביתך, אשר כל מצוה ומצוה היא שעור וצמצום הקדוש, כדי שנופה עלידיך להפיר אותך ולהשיג אותך ולעבדך באמת ביראה ואהבה. חוס ותזני וזבני לקים כל מצותיך באהבה גדולה, ותעורני ברחמיך הרבים שאזכה להשיג ולהבין אור האהבה שפדעת, שהוא סתרי תורה, שהיא אורייתא דעתיקא סתימאה, דעתיקא לאתגליא לעתיד לבא, שהיא האהבה הגדולה שהיה ביני ישראל עמך קדם שבראת העולם, אשר האהבה הזאת היא למעלה מהזמן והמדות והימים, אשר אי אפשר להשיג אור האהבה הזאת, כי אם עלידי צדיקים אמתיים הכופים את יצרם, ומבטלים כל התאות והמדות רעות בתכלית הפסול, ולכם ברשותם. אבינו מלכנו, עורני ברחמיך להתקרב ולהתדבק ולהכלל בהצדיק האמת הזה אשר יש לו הכה הזה, להכניס ולהאיר גם בנו אור האהבה הזאת שפדעת. ותזבני ברחמיך הרבים, ותעורני שאזכה גם בן זכותו וכוהו לכה ולהכניע ולשבר ולכפול את יצרי הרע, ולמלך ולכפול ממני כל התאות וכל

ותזבני לעסק בתורתך הקדושה תמיד, ועלידיך ותקרבני בכל פעם יותר אל השלום, כמו שפנתו, דרכיך רכי נעם וכל נתיבותיה שלום. ותעורני לקים את כל דברי תורתך באהבה, ואזכה לקים כל התרי"ג מצות דאורייתא וכל המצות דרבנן, עם כל ענפיהם היוצאים מהם ועם כל פרטיהם ודקדוקיהם. ואפלו המצות שאי אפשר לכל אדם לקיים עכשיו, תזבני לקדם ולהגות בהם ולקיים ברוחניות עלידי עסק התורה, ועלידי כלליות של עמך ישראל, עלידי עצם האהבה והשלום שיהיה בין כל ישראל עמך, ואהיה נכלל בתוכם בכלליות גדול, עד שנהיה אנהנו כלנו בני ישראל עמך הקדוש הנשבים באיש אהד:

וזבני להתדבק בך תמיד באמת, ולהפיר אהבתך הגדולה שאתה אוהב את עמך ישראל הקדוש, אשר בחרת בנו מכל העמים ורוממתנו מכל הלשונות, וקדשתנו במצותיך אשר בהם מלבש אהבתך הגדולה אשר אתה אוהב את עמך ישראל אהבה אמתית, אהבה וחמלה שאין לה קץ ותכלית. אשר מאהבתך הגדולה ומחמלתך האמתית על עמך ישראל הקדוש צמצמת אלקותך בכיכול,

לעילוי נשמת
הרב מאיר צבי בן הרב נחמן ישראל
ת.נ.צ.ב.ה

לעילוי נשמת
מרזו תמו בת דוד והיובא פריחה
ת.נ.צ.ב.ה

לעילוי נשמת
הקדוש אלישע יהונתן בן חגי ה' יקום דמו
ת.נ.צ.ב.ה

לעילוי נשמת
הקדוש אליהו יעקב בן אבידע ה' יקום דמו.
ת.נ.צ.ב.ה

לעילוי נשמת
דבורה בת חיים
ת.נ.צ.ב.ה